

[Erik Holst]

vinder gehør andre steder end i min egen kreds?

Fjerde næstformand (Melchior):

Jeg skulle nok have givet ordet til udenrigsministeren førend til hr. Erik Holst. Jeg beklager.

Udenrigsministeren (Christophersen):

Jeg fik den opfattelse, da jeg lyttede til hr. Glistrup, at der for en gangs skyld havde været tale om en afslappet aften og en lang og rolig nattesøvn i tryk forvisning om, at dagen i dag ville blive ganske anderledes end alle andre dage i fremskridtspartiets liv. Jeg er nu lidt bange for, at nattesøvnen alligevel har været præget af angstneuroser og den frygt for forfølgelse, som vi ofte møder hos fremskridtspartiet, selv når der ikke er grund til det. Det kom jo ganske klart frem her én gang til, da hr. Glistrup havde ordet, at nu skulle årsagen til, at regeringen ikke umiddelbart kunne tilslutte sig forslaget, være den sædvanlige, at det var fremskridtspartiet, der fremsatte det.

Jeg vil godt sige – og det var der måske grund til at gøre mere principielt – at den opfattelse altså er ganske forkert. Vores holdning til forslaget har ikke noget at gøre med, at fremskridtspartiet har fremsat det. Jeg synes i øvrigt, at jeg var ganske positiv over for hele tankegangen i forslaget. Men der var to betragtninger, man kunne gøre gældende over for det, som har gjort os betænkelige. Den ene er den, hr. Erik Holst netop har nævnt: skal det nu lige præcis være Bruxelles? Den anden betragtning vedrører selve tidspunktet.

Hr. Glistrup sagde, at det jo var sådan, at man kunne tage den aftale, der blev truffet i 1965, op til overvejelse hvert år, og det er da fuldkommen rigtigt, det er vi helt opmærksomme på. Hvert eneste år kan man tage det spørgsmål op til ny vurdering: skal vi nu forenkle det, eller skal vi køre videre som hidtil? Men der er to ting, man skal gøre sig klart.

Det ene er, at selv om man kan tage det op til overvejelse, så skal der stadig være tale om enighed, hvis aftalen skal ændres. Altså hvis vi i 1979 vil ændre aftalen af 1965 og nå frem til, at der kun skal være ét mødested, så skal alle medlemslande være enige herom,

altså også de tre lande, som i dag på skift og i vekslende kombinationer huser Parlamentet.

Det andet, man skal være opmærksom på, er, at i det øjeblik et enkelt medlemslands regering forcerer en diskussion på det område, ønsker at tage sagen op og dermed fremtvinge en beslutning af mere aktiv art – ikke bare den sædvanlige årlige accept af, at vi gør næste år, ligesom vi har gjort i år – i det øjeblik man ligesom stiller de øvrige medlemslande over for at skulle træffe en beslutning, så risikerer vi meget nemt, hvis tidspunktet ikke er det rigtigt valgte, at man blokerer mulighederne for at finde en mere enkel løsning, måske i en årrække.

Regeringen vil godt arbejde for, at man finder et enkelt mødested. Så må vi bagefter drøfte, hvor skal det være. Men vi har altså vurderet det sådan, at det var et upraktisk tidspunkt at blive pålagt denne opgave, bl. a. fordi man fra Europa-Parlamentets egen side har advaret imod det. Man har bl. a. fra præsidentens side advaret imod, at man lige netop nu gjorde noget ved sagen. Det var noget af det, jeg også refererede til.

Jeg vil godt gentage, at jeg er enig med forslagsstillerne i, at her har vi et problem, og der kunne være en idé i at arbejde for et enkelt mødested, men jeg vil bede forslagsstillerne om at forstå, at hvis folketinget pålægger regeringen at arbejde for det her og nu, så er den danske regering parlamentarisk forpligtet til derefter straks at tage sagen op i de europæiske institutioner, at fremtvinge en beslutning eller en afgørelse, og dermed kan vi altså, fordi tidspunktet måske ikke er det rigtige nu, komme til at medvirke til, at den forkerte beslutning bliver truffet. Det var baggrunden for mine bemærkninger til forslagsstillerne.

Glistrup (FP):

Jeg foretrækker først og fremmest at tælle de lyse sekunder. Derfor knyttede jeg mig meget til det, hr. Erik Holst var så venlig at sige, nemlig at han den 3. november mener det samme, som han mente den 12. januar. Det var dejligt. At vi så ikke kan samarbejde om det, når også fremskridtspartiet mener det samme den 3. november, som hr. Erik Holst mente den 12. januar – og i øvrigt har ment det samme hele tiden – det er altså no-